

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת כי תשא

"ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם" (ל, יב)

מספר שכאשר הגיע הגאון רבי איצ'לה, בנו הגדול של מרנא הגאון רבי חיים מוולאז'ין זצ"ל, לבקר באחת העירות, המונים צבאו על ביתו כדי לזכות לראות את אור פניו ולקבל את ברכתו.

ההמון נדחק סביב ביתו, והדחק היה גדול עד שהיה חשש סכנת נפשות.

כאשר הרגיש רבי איצ'לה בסכנה הגדולה להמון העם הנדחקים, אמר בחכמתו: אני מבקש מכל מי שבא לכאן לקבל את פניו, להפריש תרומה להחזקת ישיבת וולאז'ין.

מיד חדל הדחק, בזה אחר זה החלו האנשים להסתלק בעדינות מדלת ביתו ופנו לעסוקיהם, באמרו בלבם: יש כאן מגבית לישיבת וולאז'ין, לא לשם כך באנו, באנו לקבל את ברכת הרב, ואם הברכה כרוכה בתשלום - לא לך נתכוננו.

שאלו תלמידיו את רבם מדוע עשה כן, והרי לא בא לשם מגבית עבור הישיבה. אמר להם: יש לי ראייה מפרשת מחצית השקל, הקב"ה אומר למשה רבנו: "ונתנו איש כפר נפשו לה" בפקד אתם, "ואז לא יהיה בהם נגף בפקד אתם", כנראה ידע הקב"ה שאם משה רבנו יבקש מישראל להתאסף אצלו כדי למנותם, הפל ידחקו לראות את אור פניו, מי לא ירצה

שמשוה רבנו ימנה אותו ויצביע עליו במנין. הדחק יהיה עצום ונורא עד סכנת נפשות. אמר הקב"ה שיתן כל אחד מחצית השקל, ואז לא יהיה בהם נגף בפקד אתם.

אמר הגה"צ ר' שלום שבדרון זצ"ל: ספר לי איש נאמן על סבו שהיה רב בליטא בשנת תרצ"ה.

אמרו לו שעליו להתיצב לצבא. עשה הוא את כל המאמצים כדי להשיג שחרור, אך ללא הועיל לא הצליח להשיג שחרור.

הואיל וכך החליט לברח לארץ ישראל, אלא שהכסף שהיה ברשותו הספיק כדי להגיע עד מצרים.

לא ידע אפוא מה לעשות, אבל גמר אמר בלבבו "השלה על ה' יהבך והוא יכלכלך" והחליט לצאת לדרך.

תחנתו הראשונה הייתה באחת מערי גרמניה, ומשם התכוון להמשיך ברכבת ליעדו הבא אל אחד הנמלים כדי לעלות שם על אניה.

הוא נגש לקנות כרטיס נסיעה ברכבת. נתן לקפאי שטר של עשר מרק, אך הקפאי נתן בידו ערף בחושבו כי נתן מאה מרק.

כשראה מה קרה חשש לגזל העכו"ם (הגם שטעות הגוי מן הדין מתרת), חזר לקפאי להשיב את הכסף, אך הקפאי גער בו ואמר לו לעזוב את המקום.

חשב אפוא שהפקיד לא הבינו, לכן שב והסביר שנתן שטר של עשר מרק וקבל ערף כאלו היה זה מאה מרק.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

באחת הריצות הבחין הגר"ח בילד עומד בפתח אחד הבתים, ידיו ורגליו חבושות, וים של צער על פניו, נעצר באמצע הרחוב והחל בוכה.

בן משפחה שלוהו קרא לו למהר לתפס מחסה מפני הפגז העומד לפל, אך הוא לא זז ממקומו והמשיך להביט בילד הסובל כשהוא בוכה על כאבו, אף שהיה נתון בסכנה. לאחר מכן המשיך במנוסתו, וכשהגיעו למחסה הסביר מדוע לא יכול היה לזוז. אמר: סבורים ש"לשאת בעל" פרושו לעזר בפעל, וכשאדם כבר חבוש ומסגל להסתדר, אין עוד במה לסייע. אין הדבר כן. גם אם אי אפשר לעזר בגוף, אפשר לשאת בעל ולהתחלק עמו בכאב. זה נקרא לחיות את הזולת, וזו שלמות הערבות.

"והדל לא ימעית" (ל, טו)

מספרים על אחד מתלמידי נובהרדוק שהיה עני ואביון, שמח בחלקו ומסתפק במועט. מדי יום היו הוא ובני ביתו אוכלים לחם עם מעט חמאה כדי להחיות את נפשם. פעם אחת נכנס חתול לביתם ואכל את חתיכת החמאה שהיתה מיעדת לסעדתו. כאשר חזר בערב לביתו, ספרו לו בני הבית בצער על החתול שאכל את מנת החמאה שלו.

הוא לא התפעל מדבריהם ונענה בבטחה: "החתול לא אכל את המנה שלי".

תמהו בני הבית, וסברו שכונתו לומר שהחתול לא אכל את מנתו שלו אלא את שלהם, העמידוהו על טעותו והוכיחו לו שהחלק שלהם היה מנח במקום אחר, ואם בן ברור שהחתול אכל את שלו.

השיב האיש בנחת: אם החתול אכל את החמאה, אתגלגל מלתא למפרע שלא היתה החמאה שלי אלא של החתול, כי אלו היתה שלי לא היה החתול אוכלה.

אולם הפקיד סרב לשמע אותו וצעק כי יחדל להטרידו, ועוד לזה אותו במטר של גדופים וקללות.

סבי, מספר נכדו, לא יכל להבין למה הוא מסרב בכל התקף לקבל כסף בחזרה, עד שמישהו במקום הסביר לו כי בגרמניה אם מישהו עושה טעות כזו מפטרים אותו מן העבודה, ואזי כדאי לאותו קפאי שיוציא כסף מכיסו ובלבד שלא להודות בטעות שעשה. עכשו כבר היה לו מספיק כסף להגיע לארץ ישראל.

(שאל אביר ויגדה)

"זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה" (ל, יג)

כתב הרב בנימין גולד, טעם לכך שצויה התורה לתן מחצית השקל ולא שקל שלם, מביא החיד"א בשם רבי שלמה אלקבץ: ללמדנו על ערבות כלל ישראל, שאין אדם יכול לומר שיחיה לעצמו בעבודת ה' יתברך ויגיע לשלמות בלא טרדות הזולת, אלא כל אחד מישראל אינו אלא חצי לעצמו.

הדרך היחידה להגיע לשלמות היא בערבות ושתוף עם הזולת, בנשיאה בעל עם השני, בלא זה נשאר האדם חצי.

כדי להבין מהי נשיאה בעל עם השני, נביא מעשה ממרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, ראש ישיבת מיר.

בעצומה של מלחמת השחרור נולד לו בן. באותם ימים היתה סכנה ממשית לצאת לרחוב, וברית המלה נערכה בבית החולים כאשר הפגזים נוחתים ומרעידים את הקירות.

בקשי רב הגיעו לבית החולים.

לאחר הפריה גברו ההפגזות, והחזרה נעשתה בריצה. המתינו לנפילת פגז, רצו לתפס מחסה בפתח בית, המתינו לפגז הבא ושוב מהרו למצא מסתור.